

življenje, ondi nedovzetnost, skrb, lakot—čudna zmes značajev, obrazov in govoric. Vse pa je preveval dušeč, omotičen vonj tobaka . . .

Tončka je brzela domov.

Navadno sta šli z njo Mencejeva Nežka in Grumova Alenka. Stanovale so v sosednjih ulicah; Nežka je delala s Tončko pri isti mizi, Alenka, Nežkina sestrična, pa je bila že starejša delavka.

Nežka, katere šibka postavica se je radi zgodnjega sključevanja zgrabila, je bila bledikasta plavolaska, sivih, ostrih oči in nosljajočega, zaspanega glasu. Najraje se je pomenkovala o propovedih, o kapelanih, najnovejših mašnih knjižicah in najmodnejših svetniških podobicah. Bila je družabnica družbe krščansko-katoliških devic sv. Uršule; na golem je nosila dva škapulirja ter na modrem in rdečem traku dve svetinjici. — Vedno je bila »zaljubljena« v najnovejšega pridigarja v stolni cerkvi. Svojih čuvstev itak ni razodela nikdar nikomur, nego le Tončki in Alenki. Njena »ljubezen« se je pojavljala le s tem, da je čepela skoro vselej pod prižnico svojega najnovejšega izvoljenca; »viseč na njegovih ustih«, je srkala njegove besede, »kot žejen jelen hladno studenčino«, ter jih zatapljala v brezno svojega resnično deviškega srca — in pa s tem, da je šla k njemu vsa ko soboto zvečer k izpovedi . . . Ko so minile »šmarnice«, je pojemala njena ljubezen, dokler ni umrla popolnoma, pa se za adventnih »zornic« pojavila zopet nalik ptiču Fenisu, prerojena, vsa nova. In tako dalje . . .

(Dalje prihodnjič.)



Cvetica.

Potoček cvetico je ljubil
In mimo nje je skakljâl,
Napajal jo s sladko vodico,
V vročini ji hlad je dajâl.

A ni ga ljubila cvetica,
Ljubila je solnce samó,
Ker solnce je bolj mogočno,
Svetlejše, ko sámó zlató.

In potok od žalosti gine
In gine in se posuši,
Cvetica pa v solncu vene
In zvéne in omedli.

Erazem.

